

[Hanne Reintoft.]

med at man beviser, at den ikke duer, og at det kræver en eller anden form for handling — er at gøre den bedre, og vi vil komme med et forslag om 20 øre pr. point.

Der er også andre områder, hvor vinteren ikke har bragt reformer eller demokrati. Den længe ventede betænkning fra socialreformkommissionen har kun resulteret i en forvirret social styrelseslov, der giver sådanne rammer, som socialministeren dårligt har kunnet forklare hvad skulle bruges til. Derimod har man i forslagene set begyndelsen til en forringelse af demokratiet og de folkevalgtes indflydelse, og man har set et ganske utilstrækkeligt forslag til en dagpengereform, der vil medføre proportionalsskat. Det samme gælder loven om den sociale pensionsfond, der, mens man udskyder den ydelse, der skal gives, simpelt hen belaster den dårligst stillede del af befolkningen med en proportionalbeskatning, som man ved rammer de lavtlønnede hårdst. Det gør man sammen med forhøjelsen af momsen, og det er en meget, meget asocial måde at lovgive på.

Det, der er vedtaget om uddannelsesstøtte, indebærer heller ikke på nogen mulig måde, at man vil ændre den sociale sammensætning ved vore uddannelsesinstitutioner. Skulle der virkelig have været gjort en indsats for at ændre befolkningssammensætningen, skulle man have forsøgt at yde noget reelt i 8.-9. skoleår og i gymnasieårene. Særlig grel er vel den behandling, man igen har ladet lærlingene blive til del; de har ikke fået forhøjet deres kvota i uddannelsesstøtten, de 100.000 lærlinge har kun fået 1/2 mill. kr. af de 6 mill. kr., der afsættes til yderligere uddannelsesstøtte som følge af momsen.

Kort og godt: lønmodtagerne har fået en regering, der indenrigspolitisk kynisk har ført politik for de få på de manges bekostning, hvilket nøjagtig svarer til, at man udenrigspolitisk baster og binder os yderligere til de reaktionære og aggressive stater, som vi militært og økonomisk skal tvinges til at være bundet til.

Noget af det mest vildledende, der er foregået herinde i vinter, har vel været hele Nordekdebatten, der bare, som vi også anførte dengang, var en skinmanøvre for at skjule, at vi har kastet os ud i endog meget

snævre fællesmarkedsforhandlinger. Jeg hørte, at den socialdemokratiske ordfører ligesom efterlyste, hvor disse Nordekplaner var blevet af, men hr. Per Hækkerup ved vel egentlig godt, hvad de skulle bruges til.

Man er vant til meget, specielt når vore ministre bevæger sig udenlands; men jeg må sige, at man blev alligevel forundret, da man forleden dag i en reportage fra Düsseldorf hørte udenrigsministeren forsikre det Vesttyskland, der bl. a. bærer skylden for vores økonomiske elendighed, at Danmark for at komme i EEC var villig til at påtage sig alle forpligtelser. Jeg var overhovedet ikke klar over, at der var givet udenrigsministeren mandat til at love noget sådant.

Vi har herinde ført debatter, der vist desværre også er skindebatter, om vor positive holdning til den europæiske sikkerhedskonference, der meget hurtigt kan blive en nødvendighed, hvis der skal være fred i Europa. I spørgsmålet om våbenleverancerne til Grækenland blev tinget næsten vildledt af udenrigsministeren, idet udenrigsministeren gik ind i debatten om, hvorvidt vi skulle protestere mod disse våbenleverancer, og bagefter meddelte i folketinget, der i ramme alvor havde diskuteret denne protest, at det for resten slet ikke var på dagsordenen. Der er Vesttysklands stadige vægning ved at anerkende Oder-Neisse grænsen. Vi hører nu, at man ikke vil anerkende den, men respektere den, hvad det så end indebærer. Vi så i Kassel, at Willy Brandts muligheder for eller vilje til konkret og alvorlig forhandling er mere end tvivlsomme. Alt dette gør det til en absolut nødvendighed, at Europas folk på ligeberettigelses grund mødes til en konference om de europæiske hovedproblemer.

Det var for nogle uger siden svært at få en virkelig forklaring på statsministerens, skal vi sige noget flydende holdning, og udenrigsministerens er som regel geografisk bestemt. Men forklaringen fik vi på NATO-ministtermødet, hvor andre nationer, bl. a. England, pludselig var blevet meget tilbageholdende og blot talte om at sondere terræn. Blot må man vide, hvad denne tilbageholdenhed kan betyde, nemlig en yderligere skærpelse af de politiske forhold og yderligere risiko for, at vi via vort medlemskab af NATO bliver trukket med i andres konflikter.